

Az egyházi rend szentségében az ember kockázatát vállal – Jezsuita diakónusszentelés Budapesten

MEGSZENTELT ÉLET – 2018. május 12., szombat | 22:18

Az Egyház élő közösség. Sohasem állhat meg, haladnia kell. De a haladás célja az Egyház egész útjának a célja: maga Jézus Krisztus – mutatott rá Erdő Péter bíboros, prímás május 12-én a Jézus Szíve jezsuita templomban bemutatott szentmisén, melyben diakónussá szentelte Elek László jezsuitát.

IGAZSÁGOSABB
ÉS TESTVÉRIEBB VILÁGOT!
30 ÉV UTÁN

Az *Új Ember* könyvesbolt ajánlata
Tegyük meg azt, ami rajtunk áll!

Erdő Pétert Vízi Elemér, a Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya vezetője köszöntötte. A tartományfőnök örömét fejezte ki, hogy a bíboros újra eljött, hogy együtt ünnepeljen a jezsuitákkal; majd az egybegyűltekhöz fordulva közös imára hívott mindenkit Elek Lászlóért.

Az evangéliumot követően Vízi Elemér mutatta be röviden a jelöltet. A jezsuita provinciális a tűzben kipróbált aranyhoz hasonlította Elek Lászlót, és elmondta: hosszúra nyúlt készületi idejének végét sokan várták, és eljövételét örömmel üdvözölték; majd tanúságot tett arról, hogy méltónak találja a szerpapi szolgálatra a jelöltet, és kérte a bíboros atyát, szentelje diakónussá.

Erdő Péter bíboros homíliáját teljes terjedelmében közreadjuk.

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Diakónusszentelésre gyűltünk egybe. A mai szentmise liturgiája már a mennybemenetel és a pünkösd ünnepének jegyében áll. János evangéliumának 16. fejezetében Jézus először az üldözéseket jövendöli meg. Olyan szavakkal teszi ezt, amelyek a mai diakónusok és papok életében is különleges, titokzatos hangsúlyt és

értelmet kapnak. „Eljön az óra, amikor az, aki megöl titeket azt hiszi, hogy szolgálatot tesz vele az Istennek. Így fognak veletek bánni, mert nem ismerik sem az Atyát, sem engem” (Jn 16,2–3). De közvetlenül ez után a jövődőlés után a Szentlélek kiárasztásának ígérete következik. Azé a Léleké, akit Jézus küld el nekünk eltávozása után (Jn 16,7). Ezt követi János evangéliumában a most felolvasott szakasz, amely a viszontlátás reményéről szól.

2. Két rövid időről beszél Jézus: „rövid idő és már nem láttok engem, ismét rövid idő és viszontláttok engem” (Jn 16,16). Az első rövid idő Jézus földi életének közeli végére, a közeledő kereszthalálra vonatkozik. A második rövid idő ezt követi, és a feltámadt Jézus megjelenésére utal apostolai előtt. Rövid volt tehát az idő Jézus kereszthaláláig, és az Egyház rádöbbsent arra, hogy rövid volt az az idő is, amelyben a feltámadt Krisztus ismételten megjelent tanítványainak. A viszontlátás öröme a feltámadt Krisztussal való találkozásra vonatkozik. De annak az időnek is hamar vége szakadt. Áldozócsütörtök, a mennybemenetel ünnepe jelzi a Feltámadott megjelenéseinek a végét. Ami utána következik, az hosszú idő. Az a világtörténelem hátralevő része. De ebben az időben Krisztus nem hagy minket magunkra, mert elküldte számunkra a Szentlelket.

Kedves Testvérek! Manapság gyakran beszélünk arról, hogy a Szentlélek korábban élünk. Fontos dolog ez, de jól kell értenünk. A krisztusi hittől való eltávolodásoknak, az apostoli igehirdetéstől eltávolodó emberi okoskodásoknak a kezdet kezdetétől két nagy iránya lehetséges. Az egyik a túlzottan földhözragadt gondolkodás, amely nem tudta elhinni Krisztus istenségét, amely azóta is megpróbálja pusztán a földi élet tapasztalatai szerint magyarázni akár a Szentírás kijelentéseit is. Ez a racionalista irány újra és újra megmutatja, hogy milyen gyenge és szűk korlátok között mozgó az emberi értelem, ha csupán magára hagyatkozik. Az apostoli tanítástól való másik eltérési lehetőség a túlzott spiritualizmus, amely egyes változataiban a mélyebb, titokzatos tudásra törekvő gnózis alakját öltötte. Ma is kísértés lehet, hogy a Szentlélekre hivatkozva felülírjuk Krisztust. Hogy a biztos és az Újszövetségben, meg a hagyományban világosan továbbadott krisztusi tanításra azt mondjuk, hogy ma már nem aktuális, hanem a Szentlélek valami mást, valami újat fog sugni nekünk, hogy ez lenne az igazi haladás. Nekünk azonban tudnunk kell, hogy a Szentlélek Krisztus Lelke. Hogy ő nem magától beszél, hanem azt mondja el, amit hall (vö. Jn 16,13). Róla mondja Jézus: „az enyémből kapja, amit majd hirdetsz nektek” (Jn 16,14). A Szentlélek tehát nem mást, nem újat mond, hanem abban segít, hogy Krisztus tanítását jobban megértsük és alkalmazzuk életünk változó körülményei között. Ilyen értelemben kíséri a Szentlélek az Egyházat is, amely Krisztus

teste. Olyannyira Krisztus teste, hogy az idén pünkösdhétfőtől már Szűz Máriát is külön emléknapon tiszteljük, mint az Egyház édesanyját. Hiszen ha Krisztus édesanyja, akkor anyja testének, az Egyháznak is.

A történeti Krisztus és a Szentlélek kapcsolatáról János apostol leveleiben súlyos mondatokat találunk. Már akkor szükség volt a korai gnosztikus irányzatok helyreigazítására. Ezt írja: „Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e! Mert sok hamis próféta ment ki a világba. Az Istentől származó Lelket erről ismeritek fel: minden lélek, aki megvallja hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van” (1Ján 4,1–2). Jézus Krisztus történeti valósága meghatározó a számunkra. Ha az első nemzedék egyháza a legnagyobb erőfeszítéssel igyekezett megörökíteni tanításának, szavainak emlékét, ha a kezdet kezdetétől gondos figyelemmel próbálták felidézni az utolsó vacsora szavait, ha személyesen neki tulajdonították a Miatyánkot, az Úr imádságát, ha alapvető tanításait több újszövetségi szöveg is lényegileg egybehangzó módon őrzi, akkor nem áltathatjuk magunkat azzal, hogy mi jobban értjük már Isten és a világ dolgait, és mindezt majd mással, valami jobbal helyettesítjük. Hanem a Szentlélek és az Egyház közössége segítségével magyaráznunk, megértenünk, tanulmányoznunk kell az üzenetet, és közben féltő szeretettel őrizni a történeti valóság konkrét emlékeit.

Az Egyház élő közösség. Sohasem állhat meg, haladnia kell. De a haladás célja az Egyház egész útjának a célja: maga Jézus Krisztus. Ha felé tartunk, ha hozzá közeledünk minden erőnkől, akkor biztosan jó úton járunk.

3. A diakónus életének középpontja maga Krisztus. Christos Diakonos. Krisztus értünk a szolga alakját öltötte. Az utolsó vacsora titokzatos történetében a János evangélium elbeszéli, hogy Jézus példát adott tanítványainak a lábmosás gesztusával. Ha ő, az Úr és a Mester, akit joggal neveztek így a tanítványok, hiszen végtelen fölségű, végtelen bölcsességű és végtelen hatalmú Isten, ha tehát ő szolgaként járt közöttünk, akkor nekünk is így kell fordulnunk embertársaink felé. De nem pusztán humanitárius segítséget kínálunk, hanem a legtöbbet, a legfontosabbat, magát Krisztust kell közvetítenünk. Ezt akkor tehetjük hitelesen, ha valóban ő a legfontosabb számunkra. Ezért az egyházi rend szentségében az ember kockázatát vállal. Mert ettől kezdve a munkája, az élethivatása és a személyes hite szorosan összefonódik, ettől fogva a mindennapi élethez is különösen szüksége van arra a kegyelemre, amit a felszenteléskor kapunk. A szentségek pedig az egész Egyházban közősek. Ha a püspökök testülete az apostoli testület utódaként az egész Egyházért viselt felelősségben osztozik, ha az áldozópapok közössége a helyi egyház presbitériumát alkotja, a diakónusok is szorosan kapcsolódnak a püspökhöz és ahhoz a részegyházhoz, amelyben szolgálatukat teljesítik.

Így osztoznak az egész Egyházért viselt felelősségben. Adja Isten, hogy Elek László testvérünk a szentség kegyelmében megerősödve áldás legyen mindannyiunk számára! Ámen.

* * *

A szentbeszédet követően a szentelés szertartásával folytatódott a szentmise, melynek kezdetén többszörös „Akarom!” felkiáltással fejezte ki szándékát a jelölt, hogy magát teljes egészében Krisztusnak kívánja szentelni, majd engedelmességet ígért elöljáróinak. Az ünnepre egybegyűltek végül a Mindenszentek litániájával fohászkodtak Lászlóért.

A szertartás csúcspontján a kézrátétellel és a felszentelő imával Erdő Péter diakónussá szentelte Elek Lászlót.

A szentmise végén Vízi Elemér jezsuita provinciális köszönettel és hálával fordult Erdő Péterhez, hogy Elek László miskolci miniszteri feladatait immár diakónusként láthatja el. Egyúttal köszönetet mondott László szüleinek a támogatásért, hogy fiuk az útját hűséggel járhatta, járhatja, és mindenkinek, aki segítette hivatásának kibontakozását, megőrzését. A tartományfőnök az egybegyűlték további imáit kérte Lászlóért, és elmondta, hogy pappá szentelésére augusztus 25-én, szombaton kerül majd sor Miskolcon, az Isteni Ige-templomban.

Végül Elek László diakónus háláját fejezte ki a mai napon és korábban kapott minden jóért a bíborosnak, majd megköszönte mindenkinek a támogatást, és kérte a továbbiakra is a Jóisten és minden barátja segítségét, hogy helytállhasson szolgálatában.

Elek László 1985-ben született. Hivatása a budapesti piaristáknál és a Regnum Marianum közösségben született. Teológiai tanulmányait kispapként Esztergomban, majd Rómában végezte. 2009-ben lépett be a jezsuita rendbe.

A novíciátust követően 2011-től 2014-ig a miskolci Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium és Kollégiumban szolgált, majd 2014-től Bostonban folytatott speciális tanulmányokat. 2017-től az iskolalelkészség munkájában vesz részt, ismét Miskolcon.

Hobbija a fotózás és a programozás: a szentírás.hu, a zsolozsma.hu és számos lelkeségi alkalmazás társfejlesztője. Jelmondatát a Filippieknek írt levélből választotta: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! Jóságotok legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel van!”

Szöveg: Végh Dániel/Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya

Fotó: Szentgyörgyváros Ambrus

Magyar Kurír